

disse Anstalter har indbragt et fremmed Element, som i Anmærkningerne vistnok fuldstændig rigtig betegnes som de raaeste og hensynsløseste Individuer, efter at den Slags Personer ere henviste til de samme Tvangsarbejdsanstalter, mener man ikke at kunne hjælpe sig med den nugældende Straffebestemmelse. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det har sin Rigtighed, og skal for saa vidt ikke have noget imod, at Straffebestemmelserne skærpes for disse Personers Vedkommende; jeg har ingen Medlidenhed med dem, det er der ingen Grund til. Men jeg finder paa den anden Side ikke, at det er rigtigt, at de Personer, som Fattiglovens § 41 omhandler, skulle stilles under lige Vilkaar og samme Betingelser som de Personer, for hvem Bølleloven gælder. Derfor vil jeg henstille til Overvejelse, om der ikke kunde være Grund til at sætte et Skel her, om der ikke kunde være Grund til at tale om 2 Afdelinger, idet jeg nemlig synes, at det er noget for haardt ogsaa at skærpe Straffebestemmelserne paa den Maade, her foreslaas, for de Personer, som Fattiglovens § 41 omhandler.

Justitsministeren (Goos): I Anledning af den Bemærkning, som nu blev gjort af det ærede Medlem for 7de Kredse (Madsen-Mygdal) skal jeg først udtale, at Spørgsmaalet med Hensyn til de egentlige Fattiganstalters eller Fattiggaardes Indretning og Behandlingen af Lemmerne der jo ikke vedkommer Justitsministeren, og de Grundsætninger, der i den Henseende følges, og som ere fastsatte ved Lovgivning i sine Grundtræk og for øvrigt med Hensyn til Anvendelsen i det enkelte, ville altsaa være Indenrigsministerens Sag. Her tales der kun om Tvangsarbejdsanstalter for hver eller for flere Amtstraadskredse. Jeg vil bemærke, at det ved Oprettelsen og Gennemførelsen af disse Tvangsarbejdsanstalter, som jo nu findes alle Vegne og have faaet deres endelige Skikkelse, undtagen i Kjøbenhavn, hvor der endnu henstaar flere Byggeforetagender, ikke har været Meningen eller Ønsket fra Fængselsvæsenets eller Ministeriets Side, at de skulde just være paa samme Sted som den almindelige Fattiggaard, hvor Fattiglemmerne ere; men man har i den Henseende maattet bøje sig og lempe sig over for de paagældende Kommuner, altsaa Amtskommunerne, for ikke at paalægge disse alt for store Udgifter ved Tilvejøbringelsen af Tvangsarbejdsanstalter, indrømme en Sammenslutning med den

egentlige Fattiglemmeafdeling i samme Bygning. Dog har man altid fastholdt, at der skulde være absolut Sondring med Hensyn til Bygninger og Lokaler, saaledes at Fattiglemmer, der ikke ere straffede Personer, ikke paa nogen Maade bliver blandede sammen med Tvangsarbejdslemmer, der ere straffede Personer. Denne Fordring, vil jeg sige, er jo ikke alle Vegne bleven meget gunstigt optagen, fordi den utvivlsomt paabyrdede Amtskommunerne noget større Udgifter, end om de kunde beholde Bygningerne saaledes, som de vare, saaledes at der blev en faktisk Sammenblanding af de 2 Arter af Beboere. Men altsaa fra Justitsministeriets Side har det altid været fastholdt, at om de paagældende ogsaa findes i det samme Bygningsskompleks, udgøre Tvangsarbejdslemmerne i det ydre og indre en bestemt afsondret Afdeling, hvor Beboerne af den anden Afdeling ikke have noget at gøre, hvorfor de heller ikke kunne berøres af den Plet, der hviler paa Tvangsarbejdslemmerne som straffede Personer, der ere hensatte der for Straf. Naar man nu altsaa ved Tvangsarbejdsanstalterne overhovedet har følt Trang, og en meget stærk Trang, til skærpede disciplinære Straffe, er det, som det ogsaa erkendtes af det ærede Medlem, og som det er fremhævet stærkt i Bemærkningerne af særlig Hensyn til de unge Voldsfanger, som Loven af 1897 har skaffet, og derfor er Anvendelsen af disse disciplinære Midler ogsaa indskrænket til en Klasse af Tvangsarbejdsfanger, som man kan forvente væsentlig vil være saadanne til Vold anlagte Personer, det er nemlig indskrænket til mandlige Fanger. Jeg bemærker det særlig, fordi jeg ikke tror, at jeg ved Forelæggelsen af Lovforslaget henledede Opmærksomheden paa, at Anvendelsen af disse yderligere disciplinære Straffe er indskrænket til mandlige Fanger. — Saa har det Spørgsmaal ogsaa været rejst men besvaret, som Bemærkningerne vise, i modsat Retning af den, det ærede Medlem antydede, om der ikke var Mulighed for, at man kun skulde forbeholde Anvendelsen af disse yderligere disciplinære Straffe paa den ene Kategori: de Tvangsfanger, som ere dømte i Henhold til Loven af 1897, medens det derimod ikke skulde finde Anvendelse paa de gamle Elementer i Tvangsarbejdsanstalterne, som ere straffede for Betleri, Løsgænger og hensatte af den Grund eller paa Grund af Overtrædelser af de for Fattiglemmer særlig gældende Bestemmelser. Men man er kommen til en benægtende Besvarelse